

перевезення пасажирів, небезпечних вантажів та небезпечних відходів повітряним транспортом;

4) більш як 50 відсотками статутного капіталу (пакета акцій) суб'єкта господарювання мають володіти Україна, юридичні особи України та/або фізичні особи – резиденти України, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України;

5) авіаційний персонал суб'єкта господарювання повинен відповідати кваліфікаційним вимогам за професійною ознакою, станом здоров'я та мати належним чином оформлені свідоцтва згідно з авіаційними правилами України;

6) суб'єкт господарювання повинен оформлювати трудові відносини з найманими працівниками шляхом укладення трудових договорів відповідно до Кодексу законів про працю України.

Отже, як висновок, можна зазначити що дія ліцензійних умов, які наведені вище поширюються на всіх юридичних осіб незалежно від їх організаційно-правової форми та фізичних осіб – підприємців, які провадять господарську діяльність з перевезення пасажирів, небезпечних вантажів та небезпечних відходів повітряним транспортом.

Література

1. Про ліцензування видів господарської діяльності: Закон України від 2 березня 2015 р. № 222-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/222-19/>

2. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/436-15>

3. Інформація щодо ліцензій з надання послуг з перевезення пасажирів, небезпечних вантажів та небезпечних відходів повітряним транспортом [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.avia.gov.ua/documents/Administrative_Services_Licensing/Activities_licensed/24564.html

УДК 346.1 (043.2)

Білоконна І. О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Рябова К. О., к.ю.н., доцент

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ АКЦІЙ АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА

Статутний фонд акціонерного товариства як колективну власність прийнято розподіляти на визначену кількість акцій рівної

номінальної вартості, тобто акція є індивідуальним, але уніфікованим регулятором статутного фонду і прав участі акціонера у ньому.

Згідно зі ст. 6 ЗУ «Про цінні папери та фондовий ринок» акція – іменний цінний папір, який посвідчує майнові права його власника (акціонера), що стосуються акціонерного товариства, включаючи право на отримання частини прибутку акціонерного товариства у вигляді дивідендів та право на отримання частини майна акціонерного товариства у разі його ліквідації, право на управління акціонерним товариством, а також немайнові права, передбачені Цивільним кодексом України та законом, що регулює питання створення, діяльності та припинення акціонерних товариств [1].

Оскільки акція є цінним папером, вона має точно визначені законом реквізити: фірмове найменування акціонерного товариства та його місцезнаходження, найменування цінного папера – «акція», її порядковий номер, дату випуску, вид акції та її номінальну вартість, ім'я власника (для іменної акції), розмір статутного фонду акціонерного товариства на день випуску акції, а також кількість акцій, що випускаються, строк виплати дивідендів та підпис голови правління акціонерного товариства або іншої уповноваженої на це особи, печатку акціонерного товариства [4].

Установлене чинним законодавством поняття акції чітко визначає особливі майнові права її власника на частину прибутку Товариства, а також на частину майна у випадку його ліквідації. В інших випадках Товариство не зобов'язане повертати власникові акцій його внесок у статутний фонд Товариства і викупувувати приналежні йому акції. Власник акції може здійснити повернення вкладених їм засобів шляхом продажу приналежних йому акцій на вторинному (біржовому, позабіржовому) ринку цінних паперів за ринковою ціною.

Чинне законодавство встановлює обмежену відповідальність власників акцій по зобов'язаннях Товариства, тобто у випадку банкрутства підприємства акціонер ризикує втратити тільки ті засоби, що внесені ним в обмін на акції Товариства.

Володіння акцією не передбачає наявності трудових відносин її власника із Товариством [3].

Право на випуск акцій в Україні мають тільки акціонерні товариства. Акції, що випускаються Товариством, класифікуються відповідно до п. 6. ст. 6 ЗУ «Про цінні папери та фондовий ринок» двох типів – прості та привілейовані.

1. Прості акції надають їх власникам право на отримання частини прибутку акціонерного товариства у вигляді дивідендів, на

участь в управлінні акціонерним товариством, на отримання частини майна акціонерного товариства у разі його ліквідації та інші права, передбачені законом, що регулює питання створення, діяльності та припинення акціонерних товариств. Прості акції надають їх власникам однакові права.

Прості акції не підлягають конвертації у привілейовані акції або інші цінні папери акціонерного товариства.

Надання будь-яких гарантій щодо отримання доходу (дивідендів) за простими акціями забороняється.

2. Привілейовані акції надають їх власникам переважні, стосовно власників простих акцій, права на отримання частини прибутку акціонерного товариства у вигляді дивідендів та на отримання частини майна акціонерного товариства у разі його ліквідації, а також надають права на участь в управлінні акціонерним товариством у випадках, передбачених статутом і законом, який регулює питання створення, діяльності та припинення акціонерних товариств.

Акціонерне товариство розміщує привілейовані акції різних класів (з різним обсягом прав), якщо така можливість передбачена його статутом. У такому разі у проспекті їх емісії зазначається черговість отримання дивідендів і виплат з майна ліквідованого товариства для кожного класу привілейованих акцій, розміщених акціонерним товариством, яка встановлюється статутом товариства. Привілейовані акції певних класів можуть бути конвертовані у прості акції або у привілейовані акції інших класів, якщо це передбачено проспектом їх емісії.

Частка привілейованих акцій у статутному капіталі акціонерного товариства не може перевищувати 25 відсотків [1].

Важлива є реєстрація випуску акцій, яку здійснює Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку в установленому нею порядку. Обіг акцій дозволяється після реєстрації Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку звіту про результати розміщення акцій та видачі свідоцтва про реєстрацію випуску акцій.

Кожний засновник акціонерного товариства повинен оплатити повну вартість придбаних акцій до дати затвердження результатів розміщення першого випуску акцій. У разі несплати (неповної оплати) вартості придбаних акцій до дати затвердження результатів розміщення першого випуску акцій акціонерне товариство вважається не заснованим. До оплати 50 відсотків статутного капіталу товариство не має права здійснювати операції, не пов'язані з його заснуванням [2].

Саме документ, що засвідчує право власності засновника акціонерного товариства на акції, видається йому після повної оплати вартості таких акцій протягом 10 робочих днів з дати отримання товариством свідоцтва про реєстрацію випуску акцій.

Література

1. Про цінні папери та фондовий ринок: Закон України (зі змінами та доповненнями) від 23 лютого 2006 р. № 3480-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3480-15>

2. Про акціонерні товариства: Закон України (зі змінами та доповненнями) від 17 вересня 2008 р. № 514-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/514-17>

3. Карлін М. І. Правові основи підприємництва: навч. посіб. / М. І. Карлін. – К.: Наукова думка, 2012. – 209 с.

4. Бірюков В. Визначення поняття цінних паперів / В. Бірюков // Підприємництво, господарство і право. – 2013. – № 6. – 365 с.

УДК 346.9(043.2)

Борисенко Л. О., Туз А. О., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Слободська І. А., старший викладач

ВИРІШЕННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРІВ ТРЕТЕЙСЬКИМИ СУДАМИ

У нас в державі існують не тільки господарські суди, які належать до судової гілки влади і є державним органом, а також спеціалізовані недержавні установи, які можуть за згодою сторін, між якими виникла суперечка, останню вирішити. Насамперед це третейські суди.

Згідно до ст. 2 Закону України «Про третейські суди» третейський суд – це недержавний незалежний орган, що утворюється за угодою або відповідним рішенням заінтересованих фізичних та/або юридичних осіб у порядку, встановленому цим Законом, для вирішення спорів, що виникають із цивільних та господарських правовідносин [1]. Третейський суд обирається керівниками господарських організацій, між якими виник спір, у складі одного або в складі непарного числа кількох суддів. Якщо третейський суд складається з трьох або більшого числа судів, ними обирається головуючий.

Для того щоб передати господарський спір на розгляд третейського суду, сторона, яка вважає це доцільним, повинна